

Meet- en weeguitkomsten leiden de onderzoeker niet tot het werkelijk levende in het bestaan

Als we deze twee dragende factoren van het volmaakte leven met een teken of symbool willen aanduiden, kan de meest volmaakte manier om dat te doen alleen maar door middel van het kruis zijn. Om volmaaktheid te bereiken moeten we eerst in onze aardelevens het materialistische of goddeloze stadium doormaken. De beleving van dit stadium is een mentale tocht van de ene materiële uitkomst naar de andere. De dingen worden ervaren als gevolgen van iets anders. Dat andere wordt de 'oorzaak' van de dingen genoemd en er wordt naar die oorzaak gezocht. Als we deze oorzaak dan gevonden hebben, blijkt dat deze op zichzelf ook niets anders is dan een gevolg van iets anders enzovoort. We bewegen ons zo van oorzaak naar gevolg en van gevolg naar oorzaak, tot in het oneindige, zonder ooit bij de werkelijke of eerste oorzaak te komen. Alles wat we beleven zijn gevolgen en alle hierop berustende uitkomsten kunnen daarom alleen maar aanduidingen zijn voor de specifieke uitslag, soort of gradatie van deze gevolgen en zijn daardoor slechts meet- en weeguitkomsten. Langs deze weg kan de onderzoeker nooit ofte nimmer het werkelijk levende in het bestaan vinden. Alles is dode energie, trilling of beweging, ongeacht of het als vaste, vloeibare of gasvormige stoffen voorkomt. Hoewel deze weg als keten van oorzaak en gevolg op zich oneindig is, kan die toch niet tot in het oneindige begaan worden door het individu of levende wezen. Vanwege zijn speciale zintuigstructuur 'begint' deze keten van oorzaak en gevolg in de microkosmos en 'eindigt' zij in de macrokosmos. Buiten deze micro- en macrokosmos kan geen enkel levend wezen beleven of waarnemen. Buiten dit gebied is de keten voor de zintuigen gelijk aan 'niets', hoewel zij in werkelijkheid natuurlijk nog steeds een onwrikbare realiteit is.

Het materiële zintuiggebied van het levende wezen kent dus maar een bepaalde baan of richting. Deze kan alleen rechtstreeks van de microkosmos dwars over de materie naar de macrokosmos lopen. Het eenvoudigste symbool voor deze regelrechte baan kan daarom alleen maar een lijn zijn. Hiermee hebben we de ene van de twee lijnen die het kruis vormen.

Van materie-uitkomsten naar levensuitings- uitkomsten

Zoals eerder vermeld, kan de onderzoeker op deze baan alleen dode of levenloze verschijnselen beleven zoals meet- en weeguitkomsten, soorten of vormen van energie, trilling of beweging, allemaal gevolgen van andere energie- of bewegingssoorten of vormen. Maar het wezen zal in ieder geval door zijn eigen aard of natuur en verschijning, onvermijdelijk ontdekken dat er meer bestaat dan gevolgen en oorzaken, die op zichzelf ook niets meer dan gevolgen zijn, hij ontdekt namelijk het eigenlijke levende. De dode uitkomsten drukken niet direct iets levends of datgene wat we het leven noemen uit. Dat er meer bestaat dan dode gevolgen, bewegingen, trillingen stoffen of materie blijkt uit het feit dat er iets in het wezen bestaat wat deze verschijnselen of gevolgen beleeft, net zoals dit iets ook zelf gevolgen kan voortbrengen. Dit iets duidt het wezen zelf aan met het begrip Ik. Het zegt bijvoorbeeld ik zag, ik liep of ik werkte. Dit Ik is dus de voortbrenger van de gevolgen. Deze voortbrenger kan niet waargenomen worden, omdat het organisme waarin het zich bevindt en al het andere dat het openbaart of manifesteert, alleen maar gevolgen zijn. Hierdoor kunnen deze gevolgen, van wat voor soort ze ook zijn, niet identiek zijn met het Ik of het genoemde iets. Daarom is dit iets in eerste instantie een raadsel voor het

wezen. Dit raadsel wordt ten slotte de enige grote en brandende vraag. Het individu kan niet meer tevreden zijn met de dode materie-uitkomsten. Het ziet steeds meer dat die, zowel in de natuur als in zijn eigen organisme, berusten op een erachter bestaande wil en daarmee op een denkende oorsprong.

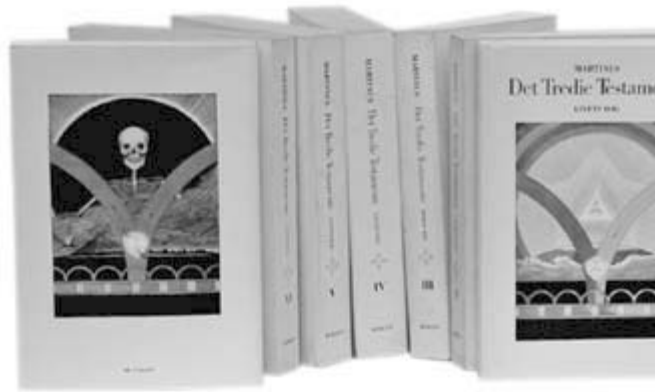
Van een vurige materialist te zijn geweest die alleen gevolgen of meet- en weeguitkomsten accepteerde, is het wezen nu overgegaan naar een heel andere vorm van onderzoek, waarbij de uitkomsten geen stof of gradaties van materie zijn en waar de gevolgen dus geen koude en dode toevalligheden zijn die door andere toevalligheden geschapen zijn maar die door een wilsturend iets geschapen zijn. In plaats van het wegen en meten van de stoffen of bewegingen zelf probeert het nu de bedoelingen erin te onthullen. Deze onthullingen zijn ook een soort uitkomsten. In *Livets Bog* zijn deze ‘levensuitingsuitkomsten’ of ‘levensuitingen’ genoemd. Het verschil tussen meet- en weeguitkomsten en levensuitingsuitkomsten is heel duidelijk. De eerstgenoemde uitkomsten geven uitsluitend informatie over de aard van het object zelf zonder deze aard op wat voor manier ook maar in verband brengen met een erachter bestaande denkende of wilsturende oorsprong. De levensuitingsuitkomsten geven daarentegen geen enkele nadere informatie over de eigenaard van het object zelf, maar zijn een meer of minder duidelijke verklaring van alle details en verschijnselen van het object, die wijzen op of het bewijs leveren voor een achter het object bestaande wilsturende oorsprong, en van welke oorsprong het object het gevolg is.

De beleving van het leven is het vermogen van het levende wezen om in de natuur te kunnen lezen

De verschillende materiële verschijnselen die het dagelijks

leven en de natuur zelf in al hun overvloed geven, kunnen daarom op twee verschillende manieren waargenomen of opgevat worden. Als we ons een boek voorstellen – met als inhoud het een of andere logische verslag dan wel een roman, een sprookje of een wetenschappelijke verhandeling – dat aan iemand geschonken wordt die kan lezen noch schrijven, dan zal dit boek, als niemand anders hem de inhoud meedeelt, hem alleen maar meet- en weeguitkomsten kunnen opleveren. Hij zal de eventuele mooie inbinding, de tekening op de omslag, de kleur van het papier en het formaat, de dikte en het gewicht van het boek kunnen beoordelen. Van andere gegevens van het boek is hij in de gegeven situatie volledig uitgesloten. De inhoud aan letters van het boek is voor hem een volstrekt bonte wirwar. Van de mooie en waardevolle literaire inhoud die deze letters samen weergeven, is hij geheel afgesloten. En precies hetzelfde geldt in principe voor de puur op de materie gerichte onderzoeker. Hij kijkt naar de vele details en verschijnselen in de natuur maar kan die helemaal niet lezen. Hij ziet hun formaat, dikte en gewicht, hun kleur en beweging, maar wat ze daarnaast vertellen of aan informatie geven, daarvan is hij net zo verstoken als de analfabeet van de intellectuele inhoud van een boek.

De situatie is helemaal anders, wanneer het boek gegeven wordt aan iemand die kan lezen. Hij kan het uiterlijk van het boek: de speciale inbinding, het formaat en de dikte ervan, natuurlijk ook zien, maar deze gegevens zijn van ondergeschikt belang vergeleken met de betekenis die de tekstuele inhoud van het boek voor hem krijgt. Dankzij het vermogen dat hij kan lezen beleeft hij dat het boek iets heel anders bevat dan louter letters. Ja, hij beleeft dat ze alleen maar de verpakking zijn waarin gedachten, ideeën of voorstellingen van de ene hersenen naar de andere overgebracht kunnen worden. Wat zijn gedachten, ideeën of voorstellingen? Deze verschijnselen zijn allemaal zonder uitzondering

grote of kleine delen van de beleving van het leven van een levend wezen.

Een boek is daarom door zijn inhoud aan letters, woorden en zinnen een verpakking, gevuld met brokstukken van het leven van de schrijver. En wat is dat leven dan? Tja, zoals u nu begrijpt, is het leven iets wat niet fysiek is, iets wat je niet met de handen kan vastpakken, iets wat je niet kan horen of voelen behalve door middel van een voor de zintuigen toegankelijke bewoording of verpakking. Een boek vertegenwoordigt dus door zijn tekstuele inhoud zo'n verpakking.

Voor wie kan lezen, is een boek een soort batterij gevuld met een onzichtbaar iets wat hij naar zijn eigen beleving kan overbrengen. Dit overbrengen geschiedt door middel van het lezen van het boek. Tijdens het lezen gaat er dus iets van het boek over in het bewustzijn van de lezer. Maar als er tijdens het lezen iets naar het bewustzijn van de lezer overgebracht wordt, moet dit bewustzijn min of meer opgeladen worden. En dat is nu precies wat er gebeurt.

Dat de lezer überhaupt is gaan lezen komt natuurlijk uitsluitend omdat hij behoefte voelde aan deze oplading. Maar het is niet om het even welk boek hij leest. Niet alle boeken bevatten precies die inhoud die een bevrediging of verzadiging kan zijn voor de specifieke honger die hij voelt. Som-

mige boeken bevatten misschien iets waarmee zijn bewustzijn bij voorbaat al gevuld was. Voor zulke boeken heeft hij dan geen belangstelling. Maar de boeken die hem antwoord kunnen geven op enkele voor hem speciaal brandende of actuele problemen of zijn behoefte aan amusement kunnen bevredigen, zullen in hoge mate bronnen voor het fundament en de instandhouding van zijn leven zijn.

Boeken zijn dus niet alleen maar papier en letters, maar vertegenwoordigen batterijen gevuld met iets wat min of meer begeerde en levensbelangrijke voeding is voor het leven van de lezer. Iedere keer als de lezer een boek leest, brengt hij iets over naar zijn bewustzijn, wat onzichtbaar is, iets wat niet fysiek is en daarom ook niet direct met fysieke zintuigen waargenomen kan worden. Dit iets is niets minder dan 'nieuw leven'. Met dit nieuwe leven is de batterij of het boek opgeladen door de voortbrenger of schrijver ervan en is dus iets van het eigen leven van die voortbrenger of schrijver. Leven is dus iets wat van een levend wezen kan worden overgebracht naar en opgeslagen in een fysieke verschijningsvorm, vanwaar het weer naar een ander levend wezen overgebracht kan worden. Het heeft iets gemeen met elektriciteit. Dat is ook iets onzichtbaars wat overgebracht kan worden naar een fysiek verschijnsel (accu) en wat van-

daar verder geleid kan worden. Maar terwijl een accu leeggemaakt kan worden, kan een levensbatterij, wat in dit geval wil zeggen een boek, niet leeggemaakt worden.

De inhoud van een boek kan naar het bewustzijn van honderden en nog eens honderden lezers overgebracht worden zonder dat het boek leeg raakt of op is. Zolang het niet versleten is en de tekst duidelijk is, zal het leven dat in de tekst zit, van de bladzijden en regels blijven stralen. Het leven blijkt iets 'immaterieels' te zijn, wat in een fysiek verschijnsel ingekapseld kan worden en vandaar in onbegrensde mate aan levende wezens uitgedeeld kan worden, mits ze kunnen lezen, wat wil zeggen verstand hebben van de verbinding die er tussen het genoemde verschijnsel en het leven bestaat. We worden hier geconfronteerd met het basisprincipe in de beleving van het leven door elk levend wezen. Wat is die beleving in principe anders dan het vermogen om te kunnen lezen? Als twee wezens met elkaar praten vindt hier dan ook geen 'lezen' plaats? De tekst is in dit geval alleen zo gevormd dat die met het oor gelezen kan worden.

Net zoals letters meer zijn dan letters en spraak meer is dan geluid, zo is alles wat er in de natuur bestaat iets meer dan het lijkt te zijn. Net zoals spraak en schrift materiële verschijnselen zijn die op zich een transportmiddel zijn voor het overbrengen van gedachten, voorstellingen, bewustzijn of leven, zo vertegenwoordigt ieder afzonderlijk detail in het grote panorama van de natuur ook een materieel verschijnsel waarmee gedachten, voorstellingen, geest en leven van het ene wezen naar het andere overgebracht kunnen worden, namelijk van God naar de godenzoon. Alle details en verschijnselen in de natuur en in het dagelijks leven zijn dus letters, woorden en zinnen waarmee God zijn leven openbaart, zijn geest of zijn bewustzijn naar zijn zoon overbrengt, zodat deze uiteindelijk één met de Vader of God zelf kan worden.

Net zoals iemand die nog niet kan lezen, zich de inhoud

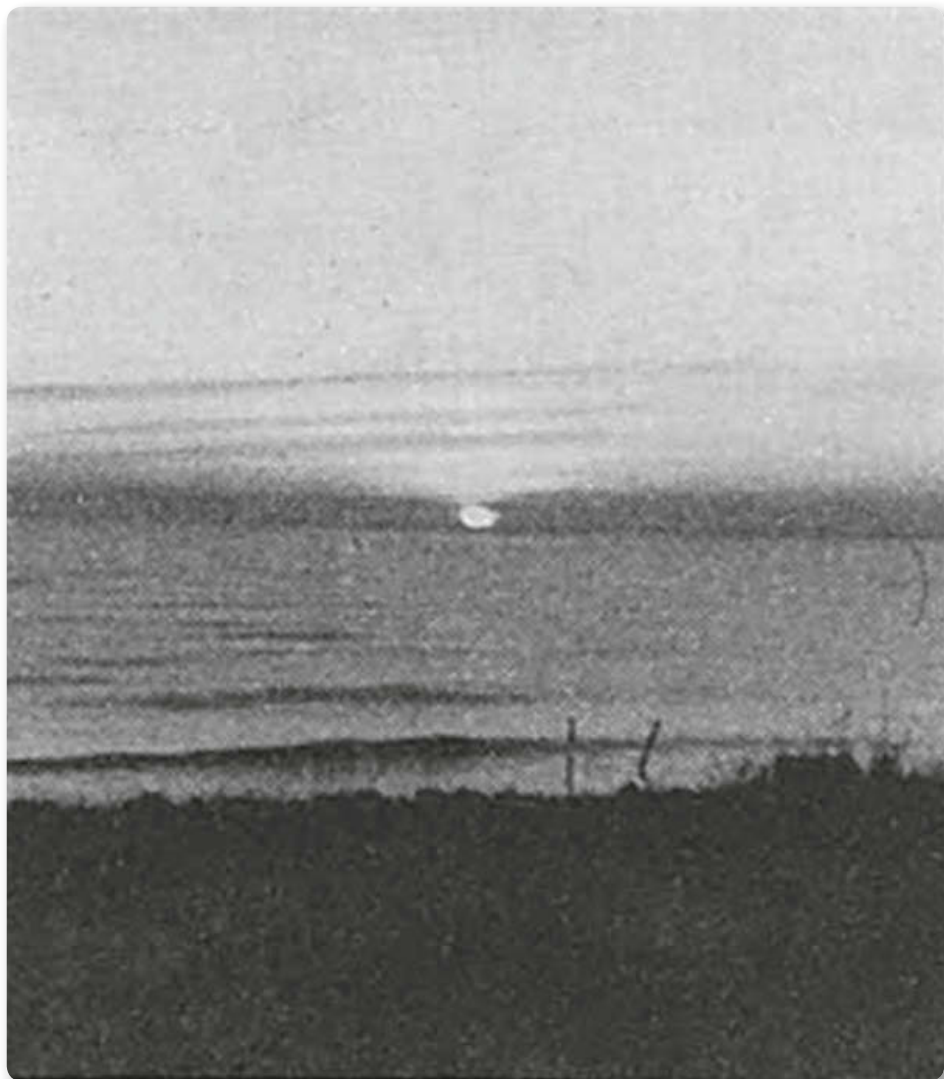
aan geest of leven van een boek niet eigen kan maken, maar alleen kennis kan verwerven over het formaat, de inbinding en de kwaliteit van het papier van het boek, met andere woorden meet- en weeguitkomsten, zo kan de godenzoon, zolang hij de letters van de natuur niet kan lezen, zich ook niets anders eigen maken dan het formaat en het uiterlijk van de letters, en het gewicht en de fysieke kwaliteit ervan, wat ook in dit geval wil zeggen meet- en weeruitkomsten. De materiële onderzoeker die nog zweert bij meet- en weeguitkomsten als het absoluut enige wat bestaat, en elke vorm van onsterfelijke geest, bewustzijn of leven ontkent, kan dus nog helemaal niet lezen in het grote boek van de natuur. Hij houdt zich nog alleen maar bezig met het materiële uiterlijk en de stoffelijke kwaliteit en de inbinding en zo voort. Deze bezigheid of dit puur materiële onderzoek kan gesymboliseerd worden met de ene lijn van het kruis.

Maar zoals u zult begrijpen, kunnen we op die manier nooit bij het eigenlijke leven komen of bij het iets wat Gods bewustzijn, gedachten en voorstellingen zijn, of wat het literaire iets is wat altijd onzichtbaar achter elke soort tekst aanwezig is, of wat achter elk soort materiële verschijnselen bestaat, namelijk het iets wat het bewustzijn, de geest of het leven van de schrijver of schepper is. Om bij de gedachten, plannen en voorstellingen, de geest of het leven te komen die onzichtbaar achter elk detail of verschijnsel in de natuur aanwezig zijn, moet de waarheidszoeker zijn onderzoek of zoektocht instellen op andere uitkomsten dan die welke de analyse zijn van de maten en gewichten uit het grote boek van de natuur, of van de kwaliteit van het papier of de stof ervan. Hij moet 'geestesonderzoeker' worden. *(Wordt vervolgd)*

Naar een lezing gehouden op eerste paasdag 25 april 1943 in de Kosmos Vakantiekolonie te Klint. Voor het eerst verschenen in Brev (Brief) 1943 (44-47). Opgenomen in *Artikelsamling 1* met als titel: *Korsets tegn*.

.....

DE ZONSOPGANG IN

KLINT OP PAASZONDAG

MARTINUS

De zonsopgang is een speciale bladzijde in Gods prentenboek

Voor degene die het kan opbrengen vóór de zon op te staan en zich uitgeslapen, fris en welgemutst kan voelen, kan het een heel imponerend gezicht zijn om de zon te zien opkomen. Nu is een zonsopgang weliswaar een gewoon verschijnsel dat we allemaal kennen, net zoals een zons-
ondergang. Maar er zijn misschien niet veel mensen die er verder over nadenken of echt begrijpen waar ze in feite getuige van zijn. Een zonsopgang is niet alleen maar een zonsopgang in de gewone materiële zin. Naarmate de mens beter leert kosmisch waar te nemen en kosmisch te denken wordt alles wat hij ziet aan processen in de natuur 'bladzijden in Gods prentenboek'. Voor 'degene die kan horen' (zie Marc. 7:16) wordt alles zoals Christus zei een goddelijke toespraak of taal. Hij ontdekt dat er in feite helemaal niets is wat in werkelijkheid zo maar is wat het lijkt te zijn en waaraan het zijn naam ontleent. Het is achter zijn eerste in

Foto op de omslag van de Deense Kosmos nummer 4-1954

het oog en oor vallende façade altijd iets veel groters en een veel diepgaander gebied; het is niets minder dan een regelrechte goddelijke boodschap aan de levende wezens. Ik wil hier niet dieper op dit principe ingaan maar verwijzen naar mijn boekje *Bladzijden uit Gods prentenboek*. Toch wil ik hier graag als een groet aan mijn dierbare lezers iets weergeven van wat ik zelf voelde eerste paasdag 's morgens, toen ik aan het strand bij Villa Rosenberg (Martinus Centrum, Klint) op de zonsopgang wachtte om die te fotograferen.

Het was een paar minuten voor vijven. Afgezien van een heel zwakke lichte plek aan de oostelijke hemel was het nog schemerdonker en nachtelijk koud. Alles was nog groten-deels in tinten zwart gehuld. De golven op zee waren zwart en zelfs een paar meeuwen die over zee zweefden leken in dit nachtelijke panorama zwart te zijn. Voor me zie ik een wereld van schaduwen, een tussenfase tussen nacht en dag, een niemandsland tussen licht en donker, een symbool voor de toestand tussen leven en dood. De nacht is niet soeverein, ook al is zij op dit moment nog overheersend. Het licht is nog maar secundair maar niettemin een zwak veelbelovend teken, een vermoeden van een komende grote verandering in het karakter van het gehele panorama.

De wereldsituatie van de aardemensen kan vergeleken worden met een zonsopgang

Is dit realistische panorama of concrete feit dat ik voor me zie niet precies een beschrijving van de wereldsituatie van de aardemensen? Is deze situatie mentaal of als lotsbeschikking bezien ook geen wereld van schaduwen, een overgang tussen nacht en dag, een niemandsland tussen licht en donker of een toestand tussen leven en dood? In de wereldsituatie van de mensheid is de mentale duisternis ook niet geheel soeverein, ook al overheersen de kennis en kunde van de

mensheid om te doden. Ook hier is een zwak beginnend lichtschijnsel aanwezig, ook al is het vergeleken met de duisternis nog slechts secundair.

Maar het leven staat niet stil. Het panorama aan het strand verandert. Op zee begint zich achter de donkere golven een zwakke lichtplek sterker te manifesteren. De stralenkrans van een nieuwe dag die vanuit de landen in het oosten zijn licht door de nevelvelden aan de periferie van onze nachthemel straalt. En zie! Daar voltrekt zich in al zijn macht het grote wonder. Plotseling stijgt uit de duisternis van de nacht, uit het domein van de kou en de dood nu de grote lichtbron op. In zijn vergulde mantel van morgenrood komt hij tevoorschijn en hult al het aardse leven in zijn licht en warmte. Het gebied van de donkere golven is nu een zonschitterende verblindende vlakte, die met zijn weerspiegeling van de stralenpracht van onze levensbron aangeeft dat de nacht voorbij is. De duisternis is verdwenen, het licht heeft gezegevierd. Waar het eerst donker was, is het nu licht. Waar het eerst koud was, is het nu warm. Waar het eerst dood was, is nu leven. In de opstanding van een nieuwe dag treedt God het ontwakende leven tegemoet.

Het kringlooppincipe is de sleutel tot de lotsvorming en de bevestiging van de reïncarnatie

In de vorm van het vergulde morgenrood van zo'n nieuwe dag herhaalt de almachtige God deze ontmoeting met elke mens iedere dag opnieuw. Een mens die zeven keer tien jaar, de jaren van de stof, geleefd heeft, heeft dus in de vorm van de stralenglorie van een nieuwe dag 25.550 keer de opstanding van het licht in de duisternis beleefd. Met zo'n aantal benadrukt God voor de mens dat er na de nacht een dag komt en dat er na duisternis licht komt. En wordt dat niet nog eens onderstreept met de gelijktijdige

beleving dat er na een winter een zomer komt? Hebben we ooit gezien dat het tegenovergestelde gebeurde? Geloof u niet dat deze permanente, zich onophoudelijk herhalende bevestiging van hetzelfde principe geleidelijk aan een speciaal stempel op het levende wezen zal drukken? Is het niet onvermijdelijk dat dit stempel een onwankelbare kennis van dit principe in het wezen voorbrengt: de onwankelbare kennis dat er na een nacht een dag komt en dat er na de duisternis licht komt? En is dit goddelijke feit nu door de geesteswetenschap niet de sleutel geworden tot de theoretische oplossing van het levensmysterie, de sleutel tot de bevestiging van de reïncarnatie en de sleutel tot de ware oorzaak en oorsprong van de lotsvorming? En toont ditzelfde permanente kringloopprincipe van het leven vandaag de dag door de kosmische analyses van de geesteswetenschap ook niet de mentale en kosmische positie van de mensheid als een kosmische winterzone, als een tijdperk waarin dood en lijdenservaringen van het leven culminerend oftewel een kosmisch nachtdomein? In de duistere nevelvelden van dit domein begint de prille zonsopgang van een nieuwe kosmische dag, begint het eerste pasgeboren morgenrood van een tijdperk van levenschenkende liefde te dagen. Waarom zou er niet ook een tijdperk van een nieuwe kosmische dag of een tijdperk van een nieuw kosmisch licht ontstaan na het huidige kosmische nacht- of duisternistijdperk van de mensen, net zoals er na de nevelvelden van een gewone nacht een zonnige dag herrijst, en dat er uit de dodelijke koude- en vorstgebieden van de donkere winter een levenschenkende, stralende en verwarmende zomer ontstaat? Hoe zou God dit de mensen op een andere manier duidelijk moeten maken dan juist door dit eeuwige kosmische kringloopprincipe zich te laten herhalen in formaten die niet groter zijn dan dat ze door het menselijke fysieke waarnemingsvermogen waargenomen kunnen worden en met behulp van de menselijke intellectueelheid begrepen en bevestigd kunnen worden?

De zonsopgang is als het ware de ochtend van paaszondag, die de opstanding van het licht en de overwinning over de dood is

Een zonsopgang is dus geen geringe gebeurtenis, ondanks dat het een alledaagse beleving is. Het is de openbaring van een van de grote fysieke en psychische regulerende principes van het leven. Het is altijd een opstanding van het licht oftewel een overwinning van het leven op de dood. De zonsopgang van iedere dag is dus in werkelijkheid de ochtend op paaszondag die net zoals de met de kalender verbonden eerste paasdag een symbool of realistische uitdrukking is van de stralende opstanding die geopenbaard werd door Christus na de dodelijke kruisiging of nacht van lijden op Golgotha (Matth. 27 en 28). Iedere zonsopgang is het tot leven brengen van de wet van licht en duisternis door God. Het is de bevestiging van de relatie van het licht ten opzichte

van de duisternis. De zonsopgang zorgt er door deze relatie voor dat er in de duisternis van elk getsemane een engel van licht verschijnt (zie Matth. 26:36-46), dat er na de aardedonkere nevelflarden van elk lotsgebied een stralende morgen herrijst, en dat geen lot zo duister en vol lijden kan zijn dat God er niet als een stralende ochtendzou in opstaat.

En voor die stralenpracht van Gods aangezicht in de trieste lotsnacht van het levende wezen moet alle duisternis wijken. En zie! In de nabijheid van God is het wezen dat uit de dood en lotsnacht opgestaan is – “de mens naar Gods beeld” (Gen. 1:26) – nu zelf een levenschenkende zonsopgang geworden, die zijn stralende en verwarmende morgenrood de trieste lotsnacht van zijn naaste binnenstraalt en daar de stralenpracht van een nieuwe dag uit de duisternis laat opstaan.

Geschreven als verklaring bij de foto op de omslag van de Deense Kosmos nummer 4 - 1954, waar een foto de zonsopgang 's ochtendvroeg in Klint toont. Het artikel is opgenomen in *Artikelsamling 1 (Verzamelde artikelen 1)* met als titel: *Solopgang i Klint påskemorgen.*

Citaat

De aardse mens is geen dier in zuivere vorm, maar is ook nog geen volledig ontwikkeld mens. Hij is een gewonde vluchteling tussen twee rijken.

(Livets Bog I, § 82)

INTERNATIONALE WEKEN KLINT 2011

**Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2011
van zaterdag 23 juli tot zaterdag 6 augustus**

Week 1 23 juli - 30 juli — Gezondheid in kosmisch licht

Week 2 30 juli - 6 augustus — De kosmische puberteit van de mens

Het programma van de lezingen 's morgens 9.30 uur ziet er als volgt uit:

INTERNATIONALE WEEK 1 (23/7-30/7)

Gezondheid in kosmisch licht

Een centraal onderwerp in de kosmische analyses zijn de microkosmos en onze gezondheid. In de loop van de week krijgen we een dieper inzicht in ons inwendige universum en inzicht in hoe gedachten, voeding en geestelijke instelling op onze gezondheid inwerken. De menselijke gedachtenklimaten zoals liefde, edelmoedigheid, vergevingsgezindheid en dankbaarheid blijken de sterkste gezondheidsbevorderende factoren te zijn.

Zondag: De mens - een universum – Anne Külper

Maandag: Gedachte en ziekte – Ib Frendø

Dinsdag: De organische elektriciteit – Rune Östensson

Woensdag: Het ideale voedsel – Olav Johansson

Donderdag: Het bereik van de wil – Ulf Sandström

Vrijdag: De volmaakte mens – Eigil Kristensen

INTERNATIONALE WEEK 2 (30/7-6/8)

De kosmische puberteit van de mens

Vele mensen van tegenwoordig ontkennen hun kosmische verbinding met God. Maar op den duur is het voor de ziel net zo onmogelijk om zonder God te leven als het lichaam zonder water kan leven. Het materialisme is echter een noodzakelijke fase, waarin de groeiende intelligentie wetenschappelijke en technische kennis mogelijk maakt. Dit opent echter ook de weg voor de duisternis in een omvang die er uiteindelijk voor zorgt dat de verloren zoon (Luc.15:11-32) naar zijn Vader terugkeert met de wens om zich in dienst van het grote geheel te stellen.

De lezingen worden simultaan vertaald in diverse talen, afhankelijk van de aanwezigen gasten en de beschikbare ruimte, maar in ieder geval in Engels en Duits.

Zondag: Verandering, dood en vernieuwing – Ida Jind

Maandag: Godsdienst en wetenschap – Ingemar Fridell

Dinsdag: De wet van het lot – Søren Olsen

Woensdag: Verstand en begeerte – Karsten Jensen

Donderdag: Het seksuele mysterie – Lene Jeppesen

Vrijdag: Kosmische religiositeit – Poul Dyrholm

Reserveren via telefoon 00 45 3834 6280, ma t/m do 13.00-16.00 uur,
vrij 9.00-12.00 uur, of e-mail: info@martinus.dk

